

Ако у овој српској саги око одласка, па неодласка, па нешто слично одласку (али да се Мандарини не сете) у Осло на додељивање Нобелове награде за мир Кинезу чија је једина мироточивост што је гурао сламчицу у нос Централном комитету КП Кине, има неке људске ироније, онда је то иронија да ће млађани Јеремић под лед баш када је повукао прави политички, дипломатски, морални и патриотски потез.

Шта му би да поред живог Бориса Тадића "просрпске оријентације" (тако баш рече за себе на ТВ Русији) обзнани да је Србији преча Кина него ова гротеска од Нобела? Да ли је интелигенцијом коју поседује у битно већим количинама од свог политичког татка израчунао да је боље и родољубивије мало наљутити жреце у Бриселу него да нам Кинези обуставе изградњу моста преко Саве, прикоче термоелектрану Колубара или укину наш кинески вето у Савету безбедности на трајно отцепљење Косова? Да ли је то младом Јеремији дозлогрдило да послује под командом газде и његове спољнополитичке шараде и унутрашњополитичке буразеријаде? Да ли је то и њему пуна капа евроатлантског мистицизма? Да ли нам то овом својом "диверзијом" да не идемо на Нобелијаду млади Јеремија поручује да ће сам отићи у мировину пре него што га татко због ове бласфеме гурне под лед? И да ли је ово само Јеремићев метафоричан сигнал да је враг однео шалу и да, што се њега тиче, скаче са брода који тоне?

Ако сте на сва ова питања одговорили са "да", ви сте победник квиза. Али, прву награду за сада, ипак, носи сам Борис Тадић који од сада има жртвеног јарца да нам пусти жваку како нам се Брисел јако наљутио и како, због диверзије младог министра спољних дела, нећемо шале тамо где би иначе стигли на куково лето.

Али, Нобелијада је ионако, после Ахтисарија, Обаме и компаније, најобичнија заједница у којој је свака керуша која дигне задњу ногу на кинеску, руску или коју другу антиатлантску бандеру, виђена за Нобелову награду.

Па када су ствари већ такве, кандидујем и ја, са дебелим аргументима, мог покојног ђеда Илију за наредног лауреата. Ево аргумената: Ђед Илија је пре равно 96 година имао 17 година када су га, будући да је живео у Босни, аустријске власти позвале у царску војску. Ђед Илија је, међутим, био глувонем, па није био за солдата ниједне војске, поготово да служи Ћесара. Али, нису му веровали да је глувонем. Бацали су га - причала

ми баба Јелка - на све муке, искушења и испите. На крају, везаше му руке, намакоше на очи повез и поставише, негде тамо код Бусоваче, на трачнице неке шумске пруге. Пустеше на ђеда Илију вагонет низ стрму пругу. Тутњи вагонет, стиже све ближе, али Илија не помиче, глум па глум. Укочише, на крају, тик уз леђа мог несретног ђеда, одвезаше га, скинуше му повез са очију и ослободише службе у царској војсци.

И тако, све време рата мој ђед није био у царевој војсци, поготово империјалној и освајачкој, што је, признаћете, крупан лични допринос миру и Нобелу.

А када прођоше те четири године Првог светског рата и у Босну стиже вест да је настао мир, ђед Илија изађе наред Бусоваче, попе се на некакав пањ, подиже обе руке увис и колико год га, покој му души, носило његово српско грло, викну да се чуло све до Сарајева: "Живица Србија!"

Па ми сада ви реците, ако таква радост на вест о миру и толика, четворогодишња жртва за ствар мира - са све тутњавом вагонета на шумској железници - нису за Нобела, онда ни Нобел није требало да се рађа нити да измишља динамит.

Али, срећа мог кандидата за Нобела, ђеда Илије, била је што је живео пре 96 година када се још могло из пуног грла викнути до Сарајева: "Живела Србија." А несрећа младог Јеремије, и свих нас са њим, јесте што то сада не иде, није евроатлантски. И што му је у газде "просрпско" срце и атлантска душа.

(Вести)